

Evangelí del diumenge de la setmana XIV de durant l'any: “Jo us envio”

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XIV de durant l'any. “Van tornar plens d'alegria i deien: Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del teu nom”. En la missió evangelitzadora, els deixebles han de donar prioritat a la pregària. Els fruits de la tasca feta no es basen tant en el talent personal com en el

nom de Jesús i en la docilitat a les indicacions del Mestre.

Evangelí (Lc 10, 1-12; 17-20)

Després d'això, el Senyor en designà uns altres setanta-dos i els envià de dos en dos perquè anessin davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar. Els deia:

—La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii segadors als seus sembrats. Aneu: jo us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni sandàlies, i no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa, digueu primer: “Pau en aquesta casa”. Si allí hi ha algú que n'és digne, la pau que li desitgeu reposarà damunt d'ell; si no, tornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa, menjant i bevent el que tinguin:

el qui treballa, bé es mereix el seu jornal. No aneu de casa en casa.

Si entreu en una població i us acullen, mengeu el que us ofereixin, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent: “El Regne de Déu és a prop vostre”. Però si entreu en una població i no us acullen, sortiu a les places i digueu: “Fins i tot la pols del vostre poble que se’ns ha encastat als peus, ens l’espolem i us la deixem. Però sapigueu això: el Regne de Déu és a prop”. Us asseguro que el dia del judici serà més suportable per a Sodoma que per a aquella població.

Els setanta-dos van tornar plens d’alegria i deien:

—Senyor, fins els dimonis se’ns sotmeten pel poder del teu nom.

Jesús els digué:

—Jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de

trepitjar serps i escorpins i de vèncer tota la potència de l'enemic, i res no us farà mal. Però no us alegreu perquè els esperits se us sotmeten; alegreu-vos més aviat perquè els vostres noms estan inscrits en el cel.

Comentari

Jesús va anunciar, des dels inicis, el Regne de Déu amb la col·laboració dels homes. Lluc, l'evangelista dels gentils, explica que després d'enviar els Dotze, com a representants de les tribus d'Israel, “en designà uns altres setanta-dos i els envià (...) a cada lloc per on ell mateix havia de passar”.

Potser el número setanta-dos al·ludeix als “llinatges dels fills de Noè” a partir dels quals, com afirma el llibre del Gènesi, “venen les nacions que es van dispersar per la terra després del diluvi” (*Gn* 10, 32).

Aquest enviament missioner “a cada poble i a cada lloc” significaria la universalitat dels destinataris de la bona nova i també la dels que l'han d'anunciar.

No sabem qui eren aquests setanta-dos deixebles. De fet, serien molts els que tindrien amistat i confiança amb Jesús, els que van treballar i donar la vida pel Mestre, encara que els noms no hagin quedat consignats als Evangelis. Aquesta actitud discreta i eficaç, amb “la senzillesa, no cridar l'atenció, no exhibir, no amagar”[1], encisava sant Josepmaria, que l'assenyalava sovint com a característica pròpia dels fidels cristians corrents, que se saben enviats al bell mig del món per transformar-lo, amb la fe i el testimoniatge de vida.

Per a l'eficàcia de la missió, Jesús prepara els deixebles amb instruccions precises, que són vàlides

per a qualsevol època. Primer exhorta a pregar perquè augmenti el nombre dels obrers que han de treballar a les messes, perquè és ell qui tria i envia. Toca als deixebles donar prioritat a la pregària en la seva missió i demanar a l'amo de les ànimes que cridi i envii més treballadors.

D'altra banda, Jesús no té pas una visió negativa del món, perquè no el veu com un erm, sinó com unes messes preparades per a la sega. Sant Joan Crisòstom comentava: “Podien els deixebles vacil·lar, meditar entre si i dir: com serà possible que nosaltres, tan pocs en nombre, puguem convertir tothom; els senzills als sofistes, els nus als vestits, els súbdits als qui els dominen? I perquè no es torbessin amb la reflexió de tot això, anomena la bona nova ‘messes’, com dient: tot està preparat”[2].

A més, Jesús envia els deixebles “de dos en dos”, “perquè s'ajudin mútuament i donin testimoni d'amor fratern”, assenyalava Benet XVI. I “els adverteix que seran “ovelles enmig de llops”, és a dir, hauran de ser pacífics malgrat tot i portar en totes les situacions un missatge de pau”[3].

Entre les instruccions de Jesús destaca la confiança en la Providència i el despreniment dels béns: “No porteu bossa, ni sarró, ni sandàlies”. Perquè, com explica el Papa Francesc, el despreniment dels béns materials és una condició per a ser deixeble.

En tornar de la missió apostòlica, els deixebles expressen la seva alegria i entusiasme per l'eficàcia de la tasca: “Fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del teu nom!”, exclamen. Els fruits de la tasca feta no es van basar tant en el talent personal com en el

nom de Jesús i en la docilitat a les indicacions del Mestre. Per la seva banda, Jesús eleva el sentit sobrenatural de l'alegria dels seus deixebles, que no rau a sentir-se influents en aquest món sinó més aviat a l'altre, on el nom dels qui estimen Déu queda inscrit “no amb tinta”, diu un pare de l'Església sinó “en la memòria i en la gràcia de Déu”[4].

[1] Cfr. P. Agulles, Veu “Naturalidad”, *Diccionario san Josemaría Escrivá de Balaguer*, Burgos, Monte Carmelo – Instituto Histórico Josemaria Escrivá, 2013, p. 882.

[2] Sant Joan Crisòstom, *In Mat. Hom*, 34.

[3] Benet XVI, *Àngelus*, 8-VII-2007.

[4] Teofilacte, *Catena aurea*, in loc.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xiv-de-
durant-lany-jo-us-envio/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xiv-de-durant-lany-jo-us-envio/) (15/08/2025)